



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Parabola de Filio prodigo. xlv.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

per assumptam humanā naturam, quam luce sua Di-
 uinitatis impleuit, fugasse tenebras huius mundi, et mū-
 dum veluti domum suam repurgasse: & circumuendo
 per ciuitates & vicos, mittendog, discipulos in vniuer-
 sam mundum, diligenter quassisse vnumquemque per-
 ditum peccatorem: deq, eius salute cum suis angelis sin-
 gulari & magno affici gaudio. Ideo adiecit illam conclu-
 sionem: Ita dico vobis, quia gaudium erit coram ange-
 lis Dei, super vno peccatore pœnitentiam agente: quo
 satis declaratur, per vnā ouem aut drachmam per-
 ditam se notasse vnumquemuis peccatorem. Neq, hoc
 ita accipiendum est, quasi Deo & Angelis gratius sit
 redire post lapsum ad pietatem, quā citra lapsum in
 innocentia perseuerare: sed scriptura loquitur secun-
 dum affectus humanos, illud testatum esse volens, Deo
 gratissimam esse peccatorum conuersionem. Non enim
 vult mortem peccatoris, sed magis vt conuertatur &
 viuat. Et venit filius hominis querere & saluum fa-
 cere, quod perierat.

Ezech. 18. 21
 Lucæ 19.

Parabola de Filio prodigo. Lucæ 15.

ET ait: Homo quidam habuit duos filios: & dixit **CAPVT**
 adolescentior ex illis patri: Pater, da mihi portionē **XLV.**
 substantiæ qua me contingit. Et diuisit illis substantiā.
 Adolescentior filius peregrè profectus dissipauit sub-
 stantiam suam viuendo luxuriose. Et cepit egere. Et
 abiit, & adhefit vni ciniū regionis illius. Et misit illum
 in villam suam vt pasceret porcos. Et cupiebat implere
 ventrem suum de siliquis quas porci manducabant: &
 nemo illi dabat. In se autem reuersus dixit: Quanti
 mercenarij in domo patris mei abundant panibus: ego
 autem hic fame pereco! Surgam, et ibo ad patrem meum,
 & dicam ei: Pater, peccavi in celum & coram te: iam

L 3

noxi

166 PARAB. AD DECLARAND. DEI MISERIC.
non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unū de
mercenariis tuis. Et surgens venit ad patrē suum. Cum
autem adhuc longē esset, vidit illum pater ipsius, & mi-
sericordia motus est: & accurrens cecidit super collum
eius, & osculatus est eum, &c.

PARABOLÆ ELUCIDIATIO.

Corn. Ianse-
nius.

Superioribus Parabolis significatur, quanta cura
requirat Dominus peccatorem: hac verò, quanta be-
nignitate respicientem & reuertentem suscipiat: &
qualis esse debeat vera peccatoris pœnitentia, quanta
huiusmodi pœnitentia sit vis apud Deum. Et primus
quidem filius azotus in se reuersus dixit: Quanti mer-
cenarij in domo patris mei abundant pambus: ego autem
hic fame pereō! Hic primus erat ad salutē gradus: re-
mini sciunde deciderat, et quò reciderat. Deinde ex cō-
sideratione clemētiæ paternæ sp̄ bonā cōcipiens, sic apud
se proposuit & consultauit: Surgam, & ibo ad patrem
meum, & dicam ei: Pater, peccauit in calum & coram
te iam non sum dignus vocari filius tuus. Reperto au-
tem hoc salutari consilio, supererat ut mox exequi stu-
deret, quod illi recte in mentem venerat. Itaque sur-
gens, venit ad patrem suum. Iam mihi vide immensam
Dei erga peccatorem cōuersum benignitatem. Cum ad-
huc longē esset, inquit, vidit illum pater ipsius, & mi-
sericordia motus est: & accurrens cecidit super collum
eius, & osculatus est eum. Non est ardentior amor,
quàm est parentum erga liberos: sicut nullus dolor accu-
bior, quàm is qui ex turpitudine oritur & infelicitas
liberorum. Sape ergo parentes omnino constitunt libe-
ros duriter castigare, aut etiam ob delicti magnitudi-
nem exheredare: sed victi amoris magnitudine, &
misericordia erga ipsos, facile offensionem remittunt, &
in gratiam eos recipiunt. Vehementer autem latant
si emendationem conspiciunt: Ita Deus ardens amor

generis humani, & motus misericordia erga peccatores, facile offensionem remittit, & gratia sua occurrit. Osee xi. Conuersum est in me cor meum, pariter conturbata est penitudo mea. Non faciam furorem irae meae. Cum igitur necdū peruenisset filius iam in se reuersus, ad ades paternas, & adhuc longe esset, vidit illum pater ipsius, nec iusta ira permotus refugit ab eo, sed mox ad aspectum misericordiae eius, misericordia motus est: iustam iram scilicet ad misericordiam. Nec misericordia simplici motus est: sed tanta, ut non expectato filij aduentu, ipse non tantum procederet obviam venienti, sed etiam accurreret: & necdū filij auditis precibus in collū irrueret, ipsumque oscularetur: non abhorrens sordes eius contingere.

Hac tametsi erant excimia argumenta propensi ad ignoscendum animi, ac benignitatis, quam prius sperare non potuit filius: non tamen ob id meditatam illam a se orationem plenam humilitate, intermisit: quamquam integram non est elocutus, quod pater mox illius orationem abruperit: in quo maior adhuc, quam in predictis, obseruanda benignitas proponitur. Siquidem non solum non sauis intonat verbis, nec minatur verbera aut abdicationem, sed omnium iniuriarum immemor, filio seipsum damnate, ipse absoluit: cumque seipsum filius abdicaret, ipse pater restituit in pristinam dignitatem. Versus enim ad famulos ait: Citò proferte stolam primam: non quamlibet, sed primam, id est pristinam. Iubet & annulo ornari manus: et pedes nudos calceamentis. Quibus significatur, quod Deus adeo delectatur humili peccatoris confessione, ut quia homo sese indignū reputat, ipse ei pristinam gratiam & dignitatem restituat. Quin & pra nimio gaudio mandat e stabulo vitulum adduci: non quemuis, sed vitulum saginatum: illum pinguem, illum insignem. Quo sine dubio V. N.

Ioan. 1.

IESVS CHRISTVS, quem Deus Pater in victimam pro salute nostra dedit, significatus est. Sicut Christus ipse ait: Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam eternam. Vnde & S. Paulus dicit: Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi. Et eum qui non nouerat peccatum, pro nobis peccatum fecit.

2. Cor. 5.

Rom. 3.

1. Ioan. 1. 2.

Quem proposuit Deus PROPITIATOREM per se dem in sanguine ipsius. Et S. Ioannes, Sanguis, inquit, Iesu Christi filij Dei emundat nos ab omni peccato. Et ipse est PROPITIATIO pro peccatis nostris: non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi.

Imprimamus igitur animis nostris has tres eximia Parabolas, & praeteris elucens: quas Euangelista Lucas vno capite simul comprehendit: quo quidem capite Christus Iesus D. N. omnem suum amorem in peccatores poenitentes effundit: & clementissimum atque mitissimum Saluatorem se ipsis offert & declarat, dulcissimis Verborum blandimentis atque illecebris; illustribus Exemplis; & suauissimis Picturis. Dulcissimis Verbis quidem, dum affirmat angelos in caelo letari de salute peccatoris, poenitentiam agentis. Dico nobis, ait, quod gaudium erit in caelo super vno peccatore poenitentiam agente. Et iterum: Dico vobis, gaudium erit coram angelis Dei super vno peccatore poenitentiam agente. Exemplis voluntatem suam erga peccatores indicat, dum Publicanos & peccatores in gratiam recipit. Illustribus Picturis eandem voluntatem declarat, dum significat suum erga peccatores animum tale esse, qualis est pastoris erga perditam ouem; qualis mulieris erga amissam drachmam; qualis patris erga filium suum. Querit pastor ouem perditam: querit mulier amissam drachmam: occurrit pater filio prodigo, vitam & mortem

Luc. 15.

emendat

emandanti: Sic venit filius hominis querere & saluum
facere quod perierat. Et ut Apostolus Paulus dicit: Je-
sus Christus venit in hunc mundum, peccatores saluos
facere. Cogitemus impænitentes procul esse à Deo, à mi-
sericordiâ Dei, à vita æterna: imò mortuos esse, quâdiu
in peccatis perseverant. Contra pœnitentiam agentes,
reversere, & inveniri à Deo. ut hic scribitur: Hic fi-
lius meus mortuus erat, & renixit: perierat, & in-
ventus est.

Luc. 19.
1. Tim. 2.

Ad prædictas Parabolas, Ovis erraticæ, Drachmæ
perditæ, & Filij prodigi: aurea Diui Ambrosij
Verba.

CAPVT
XLVI.
Ambrosij
cap. 1. Luc.

GAudeamus igitur: quoniam ovis illa qua perierat
in Adam, lenatur in Christo. Humeri Christi,
crucis brachia sunt. Illic peccata mea deposui: in illa pa-
ribuli nobilis ceruice requieui. Ovis illa genere est vna,
nō specie. Vnū enim corpus sumus, sed multa membra.
Et ideo scriptum est, Vos corpus estis Christi, & mem-
bra ex membris eius. Venit itaq. filius hominis saluum
facere, quod perierat. Omnes scilicet, quia sicut in Adā
omnes moriuntur: ita & in Christo omnes viuificabun-
tur. Dives igitur Pastor: cuius omnes nos centesima
portio sumus. Habet angelorum, habet archangelorum,
aliorumq. innumerabiles greges, quos in montibus de-
reliquit: qui hominum redemptione latantur. Et tu igi-
tur esto angelis letitia: gaudeant de reditu tuo. Non
ociosum etiam quod mulier illa drachma letatur in-
uenta. Non mediocris hac drachma est: in qua princi-
pis est figura. Et ideo imago regis, census Ecclesia est.
Oves sumus: oremus ut super aquam refectiois nos col-
locare dignetur. Drachma sumus: habeamus pretium.
Filij sumus: festinemus ad patrem. Nec vereamur quia

1. Cor. 12.
Luc. 19.
1. Cor. 15.

Psal. 22.

L 5 acce-